

กลวิธีการนำเสนอตัวละครเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมไต้หวัน :
การสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวและสังคม

Presentation Technique Special Children's Characters in Thai and
Taiwanese Literature: Building Family and Social relationships.

ทัตศิยาภรณ์ สุขสง^{1*} และพัชลินจ์ จินนุ่น²

Touchsiyaporn Suksong^{1*} and Phatchalin Jeennoon²

¹ นักศึกษาปริญญาโท, สาขาวิชาภาษาไทย, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยทักษิณ

¹ Graduate Student, Department of Thai language, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Thaksin University.

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., สาขาวิชาภาษาไทย, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยทักษิณ

² Assistant Professor, Ph.D., Department of Thai language, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Thaksin University.

*Corresponding author, E-mail: Nan3111@me.com

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มุ่งศึกษาวิธีการนำเสนอตัวละครเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมไต้หวัน โดยศึกษาจาก วรรณกรรมไทย เรื่อง ขอบคุนที่อยู่ด้วยกัน ของ กนก วิบูลพัฒน์ ศึกษาจากตัวละครเด็กพิเศษ คือ ปณณ์ และวรรณกรรมไต้หวัน เรื่อง ผมปัญญาอ่อน ของ หวัง ซู เฟิน แปลโดยหวัง เฟิง ศึกษาจากตัวละครเด็กพิเศษ คือ เฟิงเถียนหนัน ซึ่งเป็นเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้การศึกษามี 2 ประเด็น คือ ประการแรก คือ ศึกษาลักษณะของเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมไต้หวัน แบ่งเป็น การศึกษารูปลักษณ์ภายนอก อารมณ์และความรู้สึก และพฤติกรรมการแสดงออกส่วนประการต่อมา คือ ศึกษาการดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมไต้หวัน แบ่งเป็น การดูแลตนเอง การดูแลจากคนในครอบครัว และการดูแลจากคนในสังคม จากนั้นจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบของการพรรณนาวิเคราะห์ จากการศึกษาพบว่า ลักษณะของเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยไม่ต่างจากวรรณกรรมไต้หวันมากนัก แต่การดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยต่างจากวรรณกรรมไต้หวัน เนื่องจากความแตกต่างของสังคมที่ปฏิบัติต่อเด็กพิเศษนั่นเอง

คำสำคัญ: ตัวละครเด็กพิเศษ, วรรณกรรมไทย, วรรณกรรมไต้หวัน

Abstract

This article focuses on Presentation Technique Special children's characters in Thai and Taiwanese literature referred from Thai literature named “KhobKhun Tee Yu Duai Gan’ by Kanok Wiboonpat who studied a character of special child named Pun and Taiwanese literature called “Pom Panya On” by Wang Zu Fern and translated by Wang Peng who studied a character of special child called Peng Tia Nun, who have learning disabilities. There are two aspects of the study: First, the study of characteristics of special children in Thai and Taiwan literature is composed of outer appearance, emotions, feelings and expressive, behavior. Second, the study of childcare for special children in Thai and Taiwanese literature consists of self-care, family care, and care from people in society. The analysis results will then be presented in the form of an analytical description. According to the study, the characteristics of special children in Thai literature are not much different from Taiwanese literature. However, childcare for the special children in Thai literature is different from Taiwanese literature due to society differences in treating special children.

Keywords: characters of special children, Thai literature, Taiwanese literature

บทนำ

มนุษย์เลือกเกิดไม่ได้ บางคนเกิดมาพร้อมกับครอบครัวและร่างกายที่สมบูรณ์ บางคนเกิดมา มีครอบครัวที่สมบูรณ์แต่ร่างกายบกพร่อง บางคนเกิดในครอบครัวไม่สมบูรณ์มีหน้าซ้ำร่างกายยังบกพร่อง แต่คนเหล่านี้ ก็สามารถเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ อย่างเช่น “เด็กพิเศษ” หลายคนมองว่า “เขาคือ ปัญหา” “เขาคือภาระ” แต่ในความเป็นจริงแล้ว เด็กเหล่านี้ก็ไม่ได้ต่างไปจากเด็กทั่วไป เพียงแต่เขาต้อง ฝึกฝนหรือต้องการความช่วยเหลือมากกว่าเด็กทั่วไป

เด็กพิเศษ หรือ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง เด็กที่จำเป็นต้องได้รับการบำบัด ดูแลช่วยเหลือและให้การเรียนรู้หรือการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับลักษณะความจำเป็นและความต้องการ ของเด็กแต่ละคนซึ่งองค์การอนามัยโลก หรือ WHO (2557 อ้างถึงใน จริญญา ทะรักษา 2558 : 22) ได้จัดแบ่งเด็กพิเศษ ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ แบ่งตามความบกพร่องสูญเสีย แบ่งตามการไร้ความสามารถ หรือสูญเสียสมรรถภาพ และ แบ่งตามการเสียเปรียบหรือความด้อยโอกาสในสังคม ในขณะที่ กระทรวง ศึกษาธิการ (2552) ได้กำหนดประเภทของกลุ่มเด็กพิเศษออกเป็น 9 ประเภท ได้แก่ บุคคลที่มีความ บกพร่องทางการมองเห็น บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา บุคคลออทิสติก และบุคคลพิการซ้ำซ้อน ในขณะที่จริญญา

ทะรักษา (2558) ก็ได้จัดกลุ่มเด็กพิเศษจากข้อมูลขององค์การอนามัยโลกและกระทรวงศึกษาธิการ โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. เด็กปัญญาเลิศ หรือเด็กที่มีความสามารถพิเศษ 2. เด็กที่มีความบกพร่องในด้านต่าง ๆ และ 3. เด็กยากจนและด้อยโอกาส ซึ่งเด็กพิเศษเหล่านี้มีอยู่มากมายในสังคม ทั้งสังคมไทยและสังคมต่างประเทศ สังเกตได้จากวรรณกรรมต่าง ๆ ที่มักสร้างตัวละครเด็กพิเศษ เช่น วรรณกรรมใต้หวัน เรื่อง ผมปัญญาอ่อน ของ หวัง ซู เฟิน แปลโดย หวัง เฝิง ที่เล่าเรื่องของฝิงเถียนหนัน เด็กผู้ชายที่เพื่อน ๆ มักจะเรียกเขาว่า “คนปัญญาอ่อน” หรือ วรรณกรรมไทย เรื่อง ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน ของ กนก วิบูลย์พัฒน์ ซึ่งเป็นนวนิยายเยาวชนรางวัลแวนแกวรองชนะเลิศอันดับ 2 เป็นเรื่องราวของเด็กผู้หญิงชื่อ ปณณ์ มีปัญหาเรื่องการอ่าน-เขียนหนังสือและการเข้าสังคม ซึ่งวรรณกรรมสองเรื่องนี้ได้นำเสนอเด็กพิเศษที่มีลักษณะเหมือนกัน คือ เป็นเด็กพิเศษที่สามารถอบรมสั่งสอนได้และมีวัยวาระครบถ้วนเหมือนเด็กทั่วไป แต่มีลักษณะบางประการที่แตกต่างกัน เช่น รูปลักษณ์ภายนอก อารมณ์และความรู้สึก และพฤติกรรมการแสดงออก อีกทั้งวรรณกรรมสองเรื่องนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างของการดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมใต้หวันอีกด้วย

ผู้ศึกษาเห็นว่า วรรณกรรมทั้ง 2 เรื่อง มีความน่าสนใจและเหมาะสมแก่การศึกษากลวิธีการนำเสนอตัวละครเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมใต้หวัน : การสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวและสังคม ในประเด็นลักษณะและพฤติกรรมของเด็กพิเศษและการดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรม ซึ่งศึกษาจากตัวละคร ฝิงเถียนหนัน ในวรรณกรรมเรื่อง ผมปัญญาอ่อน และตัวละคร ปณณ์ ในวรรณกรรมเรื่อง ขอบคุณที่อยู่ด้วยกันต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะและพฤติกรรมของเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมใต้หวัน
2. เพื่อศึกษาการดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมใต้หวัน

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการดูแลระหว่างบุคคลของวัตสัน (Watson, 1999 อ้างถึงใน อัญนิษฐ์ ทองประเสริฐ, 2553 : 21-26) มาใช้ในการศึกษา ซึ่งทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่เน้นความเป็นมนุษย์ โดยชี้ให้เห็นภาพรวมของมนุษย์ที่มีจิตวิญญาณเป็นองค์ประกอบสำคัญในการดูแลมนุษย์มุ่งเน้นไปที่การให้คุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ดังนั้น การดูแลนั้นจะต้องสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่า การเต็มใจที่จะดูแลและมุ่งมั่นที่จะดูแล ซึ่งในการที่จะดูแลนั้นบุคคลจะต้องมีปัจจัยการดูแล 10 ประการ ดังนี้ 1. การสร้างค่านิยมของการมีมนุษยธรรมมีความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ 2. มีศรัทธาและความหวัง 3. มีความไวต่อความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น 4. มีการพัฒนาสัมพันธ์ภาพการช่วยเหลือที่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน 5. ส่งเสริมพฤติกรรมด้านบวกและยอมรับการแสดงพฤติกรรมด้านลบ 6. แก้ไขปัญหาในการดูแลอย่างเป็นระบบ 7. ส่งเสริมการสอนและการเรียนรู้ระหว่างบุคคล 8. มีการสนับสนุน ปกป้องและแก้ไขสิ่งแวดล้อมด้านกายภาพ

จิตใจ สังคมและจิตวิญญาณ 9. ตอบสนองความต้องการของบุคคลด้วยความเต็มใจ และ 10. การเสริมสร้างพลังจิตวิญญาณในการดำรงชีวิตอยู่ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ทฤษฎีการดูแลระหว่างบุคคล เพื่อพิจารณาการดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทย เรื่อง ขอบคูนที่อยู่ด้วยกัน และวรรณกรรมได้หวั่น เรื่อง ผมปัญญาอ่อน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. คัดเลือกตัวบทที่เกี่ยวกับเด็กพิเศษที่น่าสนใจ
2. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่ต้องการศึกษา
3. วิเคราะห์ตัวบทและสรุปผลการศึกษา
4. เรียบเรียงและนำเสนอในรูปแบบของการพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง การนำเสนอตัวละครเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมได้หวั่น : การสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวและสังคม จากตัวละคร ผึ้งเถียนหนั้น ในวรรณกรรมเรื่อง ผมปัญญาอ่อน และตัวละคร ปันฉฉ ในวรรณกรรมเรื่อง ขอบคูนที่อยู่ด้วยกัน มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

1. ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กพิเศษในวรรณกรรม

1.1 ลักษณะของเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทย

วรรณกรรมเรื่อง ขอบคูนที่อยู่ด้วยกัน ของ กนก วิบูลย์พัฒน์ เป็นการนำเสนอภาพของเด็กพิเศษที่ชื่อว่า ปันฉฉ เด็กผู้หญิงที่เป็นเด็กพิเศษ คือ อ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้ เธอจึงต้องได้รับการเรียนการสอนในชั้นเรียนพิเศษของโรงเรียน ในระหว่างที่เรียนทำให้เธอได้เจอเพื่อน ๆ หลายคนที่เป็นเด็กพิเศษเหมือนกับเธอเพียงแต่ต่างลักษณะออกไป เช่น สายลม เป็นเด็กเรียนเก่งแต่เดินไม่ได้ ข้าวปั้น เด็กออทิสติกที่ต้องพูดตรงไปตรงมาด้วยตลอดทุกครั้ง ซึ่งคนเหล่านี้เป็นตัวช่วยหนึ่งที่ทำให้ปันฉฉเข้าใจและเข้าหาคนรอบตัวมากขึ้น จากการศึกษาวรรณกรรมเรื่องนี้ ก็สามารถนำมาวิเคราะห์ลักษณะของเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทย โดยศึกษาจากตัวละครชื่อว่า ปันฉฉ ได้ดังนี้

1.1.1 รูปลักษณ์ภายนอก

วรรณกรรมเรื่อง ขอบคูนที่อยู่ด้วยกัน ได้แสดงให้เห็นว่าปันฉฉเป็นเด็กผู้หญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีอวัยวะต่าง ๆ ครบถ้วน เดินได้ไวเท่าเด็กปกติและเป็นเด็กที่มักจะสวมเสื้อยืดและกางเกงเท่านั้น ดังตัวอย่างที่ว่า

“นอกจากกระโปรงชุดนี้ เธอก็ไม่มีเสื้อผ้าชุดสวยชุดอื่นอีก มีแต่เสื้อยืดกับกางเกงเท่านั้น เด็กหญิงพยายามหิวปลายผมให้กระดกเข้าที่ แต่ดูเหมือนผมเธอจะดีกว่าตัวเธอเสียอีก”

(2563 : 58)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ปณณเป็นเด็กผู้หญิง ที่มีลักษณะภายนอกที่เหมือนเด็กปกติ ไม่ได้มีความบกพร่องของอวัยวะ อีกทั้งปณณสามารถดูแลตัวเองได้ และช่วยเหลือตัวเองได้ เพราะ ปณณสามารถจับปากกาเขียนหนังสือหรือวาดรูปได้ และสามารถแต่งตัวให้ตัวเองได้

1.1.2 อารมณ์และความรู้สึก

ปณณเป็นเด็กที่มักจะคิดว่าไม่มีใครต้องการเธอนอกจากแม่ของเธอแต่เธอก็มักช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ และพร้อมที่จะรับฟังข้อผิดพลาดของตัวเองแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข พิจารณาได้จากตัวอย่างดังนี้

“ปณณคิดว่าน้ำพิมของเธอคงชอบทำงานมากกว่าอยู่กับหลาน แต่ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกอะไร เพราะพ่อของเธอก็ไม่ชอบอยู่กับเธอเหมือนกัน พ่อหายไปไหนไม่รู้สามปีกว่าแล้ว ปณณคิดถึงแม่ แม่ใจดีกับเธอเสมอ แต่แม่ของเธอเป็นคนมีความฝัน...”

(2563 : 8)

ปณณมักคิดว่าไม่มีใครต้องการเธอ เพราะเธออาศัยอยู่กับน้ำพิมและน้ำพิมก็ทำงานตลอดเวลา ส่วนพ่อของเธอที่ทิ้งเธอไป ทำให้เธอมักจะคิดว่าโลกใบนี้ไม่มีใครต้องการเธอ

1.1.3 พฤติกรรมการแสดงออก

ปณณ เป็นเด็กที่ชอบเก็บตัวเงียบคนเดียว ชอบวาดรูปและเขียนหนังสือ ชอบเล่าเรื่องจากจินตนาการให้ตัวเองฟัง ชอบช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ และเป็นคนที่เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย ดังนี้

“พีคะ หนูลองอ่านให้ฟังได้ไหม ความจริงหนูอ่านได้บ้าง เวลาหนูอ่านไม่ได้หนูจะบอกตัวอักษรให้พีฟังได้คะ พีก็เอาตัวอักษรไปผสมเป็นคำเอาเอง”

(2563 : 56)

ปณณมักจะอาสาช่วยผู้อื่นอยู่เสมอ เช่น ในตอนที่ปณณไปโรงเรียนคนตาบอดกับสายลม เธอก็ได้เจอกับซัน นักเรียนที่ตาบอด เธอจึงอาสาอ่านหนังสือให้ซันฟัง ถึงแม้ว่าเธอจะอ่านได้ไม่คล่อง เพราะเธอมีปัญหาเรื่องการสะกดคำ ซึ่งปัญหาด้านการอ่านของเธอเองก็เป็นปัญหาหนึ่งที่ทำให้ปณณชอบอยู่คนเดียว เพราะ คิดว่าตัวเองด้อยกว่าเด็กคนอื่น ๆ นอกจากนี้ ปณณยังเป็นเด็กที่สามารถเดินได้คล่อง พูดได้ชัด สังกัดได้จาก ตอนที่ปณณไปบ้าน ปณณสามารถวิ่งทันปณณที่เป็นเด็กปกติได้

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่า ปณณยังเป็นเด็กสุขภาพ เรียบร้อย ชอบจินตนาการ แต่ก็เป็นเด็กที่หากถึงเวลาจะต้องสู้ก็จะสู้ยิบตาหากตัวเองไม่ผิดถึงแม้ว่าบางครั้งจะทำให้ผู้อื่นเจ็บตัวก็ตาม พิจารณาได้จากตัวอย่างดังนี้ “...ปณณเดินไปขวางหน้าปณณใหญ่ แล้วชกเข้าที่จมูกของเด็กชายตัวโต”(2563 : 9) จะเห็นได้ว่า ในตอนที่ปณณอยู่คนเดียว ปณณใหญ่ก็เข้ามาแกล้งโดยการดึงสมุดของปณณไป และล้อปณณว่าเขียนหนังสือผิด ในตอนแรกปณณก็พูดกับปณณใหญ่ดี ๆ ว่า เอาคืนมา แต่สุดท้ายปณณใหญ่ทำให้ปณณเกิดโมโห ทำให้ปณณชกปณณใหญ่เข้าที่จมูก แม้ว่าปณณใหญ่จะตัวโตกว่าเธอก็ตาม ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าปณณเป็นเด็กที่มีนิสัยค่อนข้างจะใจเย็นเพราะตอนที่โดนแกล้ง เธอไม่ได้วุ่นวายและทำร้ายร่างกายฝ่ายตรงข้ามทันที แต่กลับพูดคุยกะจรรยากับฝ่ายตรงข้ามดี ๆ จนกระทั่งฝ่ายตรงข้ามทำให้โมโหถึงจะโต้ตอบ

จากการศึกษาลักษณะและพฤติกรรมของเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยจะเห็นได้ว่า ตัวละคร ปณณ์ เป็นตัวละครที่มีพัฒนาการด้านการอ่านช้ากว่าเด็กในวัยเดียวกัน ทำให้ตัวละครรู้สึกที่ตัวเองมี ปัญหา ไม่อยากเข้าสังคม และรู้สึกว่าสังคมไม่ได้ต้องการ ทำให้ตัวละครเลือกที่จะอยู่คนเดียวในช่วงแรก เพราะ เขารู้สึกว่าเป็นปมด้อย

1.2 ลักษณะของเด็กพิเศษในวรรณกรรมใต้หวัน

วรรณกรรมเรื่อง ผมปัญญาอ่อน ของ หวัง ซู เฟิน เป็นการนำเสนอภาพของเด็กพิเศษที่บกพร่องทางปัญญาแต่สามารถจะอบรมสั่งสอนได้ ชื่อว่า เฝิงเถียนหนัน ที่จะต้องเรียนในโรงเรียนเด็กปกติ เขาโดนเพื่อน ๆ และคนรอบ ๆ ตัวตีตราว่าเขาเป็นคนปัญญาอ่อน ตลอดเวลาที่เขาอยู่โรงเรียนเขาโดนเหยียดหยาม และถูกกลั่นแกล้งตลอดเวลา ทั้งจากคุณครู เพื่อนร่วมชั้น ผู้ปกครองของเพื่อน ๆ ของเขา รวมไปถึงน้องสาวของเขาเองก็ยังรังเกียจเขาที่เขาปัญญาอ่อนแต่สุดท้ายเฝิงเถียนหนันก็ได้เก็บปมเหล่านั้นมาเป็น ปัญหาในการดำเนินชีวิตของเขาในแต่ละวันและสามารถก้าวข้ามคำดูถูกต่าง ๆ ได้ในที่สุด ซึ่งจากการศึกษาวรรณกรรมเรื่องนี้ ก็สามารถนำมาวิเคราะห์ลักษณะพิเศษในวรรณกรรมใต้หวัน โดยศึกษาจาก ตัวละครชื่อว่า เฝิงเถียนหนัน ได้ดังนี้

1.2.1 รูปลักษณ์ภายนอก

วรรณกรรมใต้หวัน เรื่อง ผมปัญญาอ่อน แสดงให้เห็นว่า เฝิงเถียนหนันเป็นเด็กผู้ชาย รูปร่างอ้วน แต่ก็มีอวัยวะต่าง ๆ ครบถ้วนเหมือนคนปกติ พิจารณาได้จากข้อความในตอนเฝิงเถียนหนันอยู่ที่โรงเรียน แล้วมีเพื่อนแย่งขามหูของเฝิงเถียนหนันไปและในตอนเฝิงเถียนหนันพูดคุยกับเพื่อนเฝิงเถียนหนันโดนดูถูกจากเพื่อนในห้อง ความว่า

“พวกเธอดูเฝิงเถียนหนันสิ เขามีตรงไหนที่ไม่เหมือนกับพวกเธอ เขามีสองตา หนึ่ง จมูก เหมือนกับเราทุก ๆ คน แล้วทำไมพวกเธอถึงยังต้องไปดูถูกเขา?”

(2562 : 113)

“นายอ้วนมากแล้ว ขามหูนี้ให้ฉันช่วยกินดีกว่า”

(2562 : 119)

เฝิงเถียนหนันเป็นเด็กที่มีอวัยวะต่าง ๆ เหมือนกับเด็กทั่วไป เพียงแต่เขามีพัฒนาการที่ช้ากว่าเด็กทั่วไป นอกจากนี้ เขายังเป็นเด็กที่รูปร่างอ้วน โดยดูจากคำพูดของเพื่อนติงโง่งในตอนเฝิงเถียนหนันจะแย่งขามหูไปกินโดยการล้อเลียนรูปร่างของติงโง่งว่าเขาตัวอ้วน

1.2.2 อารมณ์และความรู้สึก

วรรณกรรมใต้หวันเรื่อง ผมปัญญาอ่อน แสดงให้เห็นว่า เฝิงเถียนหนัน เป็นผู้ที่มองโลกในแง่ดีเสมอ และไม่คอยจะโกรธใคร แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่มีอารมณ์โกรธหากเขาโดนรังแก อีกทั้ง เฝิงเถียนหนันยังเป็นเด็กที่คิดไม่ทันตามที่คนอื่นพูด ดังเช่นในตัวอย่างความว่า

เขาเป่พูดต่อว่า “เผิงเถียนหนั้น แม่นายก็คงได้กลืนน้ำตาเพราะนายไม่น้อยเหมือนกัน”
ความจริงผมไม่รู้ว่าแม่ผมได้กลืนอะไร ผมรู้แค่ว่าตอนผมเห็นหมูปิ้งร้อน ๆ และ
ไอศกรีมผมก็จะกลืนน้ำลาย ส่วนการกลืนน้ำตานั้นผมนึกภาพไม่ออกจริง ๆ

(2562 : 36)

จากตัวอย่างเห็นได้ว่า เมื่อเขาเป่ เพื่อนของเผิงเถียนหนั้นพูดว่า แม่ของเผิงเถียนหนั้นจะต้องกินน้ำตา
เพราะเผิงเถียนหนั้นไม่น้อย ในความหมายของเขาเป่ หมายถึง เสียใจ แต่เผิงเถียนหนั้น กลับไม่เข้าใจนัยยะที่
เขาเป่ต้องการสื่อถึง เนื่องจาก หากจะสื่อสารกับเผิงเถียนหนั้นให้เข้าใจ ก็จะต้องพูดตรง ๆ หากพูดอ้อมค้อม
จะทำให้เผิงเถียนหนั้นคิดไม่ทันตามที่คนอื่นพูด

1.2.3 พฤติกรรมการแสดงออก

วรรณกรรมได้หวนเรื่อง ผมปัญญาอ่อน แสดงให้เห็นว่า เผิงเถียนหนั้น เป็นเด็กที่เดินช้า ชอบขี้มให้
ผู้อื่นเสมอ เชื่อฟังผู้อื่นเสมอไม่ว่าจะเป็นครูบาอาจารย์ เพื่อน หรือคนในครอบครัว และชอบวาดรูปมากกว่า
การเขียนหนังสือ พิจารณาจากตัวอย่างที่ว่า

“...เมื่อเข้าเรียนผมก็จะนั่งหลังตรง พยายามฟังและทำความเข้าใจทุกคำพูดของ
ครูอย่างสุดกำลัง แต่สุดท้ายผมก็ยังฟังไม่รู้เรื่องอยู่ดี...”

(2562 : 27)

จากตัวอย่างเห็นได้ว่า เผิงเถียนหนั้น ปฏิบัติตามคำสั่งของแม่ เพราะแม่ของเขาอยากให้เขาตั้งใจ
เรียน ดังนั้น เผิงเถียนหนั้นจึงถือว่าเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อื่นเสมอ ถึงแม้ว่าเขาจะมีพัฒนาการช้ากว่า
เด็กปกติ

นอกจากนี้ เผิงเถียนหนั้นยังเป็นเด็กที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจ มีมารยาท รักเพื่อนฝูงและไม่ก้าวร้าว
พิจารณาได้จากข้อความดังนี้

ผมได้ยื่นครูพละตะโกนเรียกว่า “วิ่งรอบเดียวก็พอกลับมาเลย”
แต่ผมก็ยังคงวิ่งอยู่ ผมวิ่งผ่านอาคารเรียน วิ่งผ่านเวทีใหญ่อีกครั้ง แล้วจึงวิ่งไปหาครู
“ไอ้โง่ ครูบอกแล้วว่าวิ่งรอบเดียวก็พอ นายไม่ได้ยินหรือไง จะวิ่งสองรอบทำไม?”
ผมหอบตั้งนานแล้วจึงตอบครูว่า “ผมวิ่งเพิ่มอีกรอบเพราะผมวิ่งเผื่อเขาเป็นะครับ”

(2562 :42)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ในคาบพละที่ครูให้วิ่ง เผิงเถียนหนั้นเห็นเขาเป่วิ่งอย่างทุลักทุเล จึงวิ่งเพิ่ม
อีกหนึ่งรอบ เพื่อช่วยเขาเป่ แม้ว่าคนอื่นจะมองว่าเขาโง่ แต่เขารู้สึกภูมิใจที่ได้ช่วยเพื่อนของเขา ดังนั้น
จะเห็นได้ว่า นิสัยอย่างหนึ่งที่เผิงเถียนหนั้นมีก็คือ การชอบช่วยเหลือคนที่ด้อยกว่าเขา

จากการศึกษาลักษณะและพฤติกรรมของเด็กพิเศษในวรรณกรรมได้หวน โดยศึกษา ตัวละคร
เผิงเถียนหนั้น จะเห็นได้ว่า ตัวละครเด็กพิเศษ ที่เป็นเด็กที่มีพัฒนาการเชิงช้ากว่าผู้อื่น แต่กลับเป็นผู้ที่มี
จิตใจดีและเห็นอกเห็นใจผู้อื่นอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นคนปัญญาอ่อนสำหรับคนธรรมดา แต่เขาก็ไม่
เคยเอาจุดด้อยของเขามาเป็นปัญหาในการดำเนินชีวิตของเขา

โดยภาพรวมลักษณะของตัวละครเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทย เรื่อง ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน และวรรณกรรมใต้หวัน เรื่อง ผมปัญญาอ่อน พบว่าวรรณกรรมทั้งสองเรื่อง สร้างให้ตัวละครมีลักษณะที่เหมือนกันคือ มีลักษณะทางร่างกาย คือ มีอวัยวะต่าง ๆ เหมือนผู้อื่นทุกประการ แต่จะต่างกันเพียงการมีพัฒนาการที่ช้ากว่าเด็กทั่วไป คือ การอ่านหนังสือไม่ออก แต่สำหรับวรรณกรรมไทย ตัวละครเด็กพิเศษจะไม่กล้าที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นเพราะมองปัญหาของตนเองว่าเป็นปมด้อยต่างจากวรรณกรรมใต้หวันที่มีความกล้าที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่น และไม่ได้รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจกับการที่ตนเองมีพัฒนาการที่ช้ากว่าผู้อื่น อีกทั้งยังมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่นอีกด้วย

2. การดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรมของไทยและใต้หวัน

เด็กพิเศษในแต่ละสังคม ย่อมได้รับการดูแลที่แตกต่างกันออกไปตามบริบทสังคมนั้น ๆ ดังเช่นในวรรณกรรมของไทยเรื่อง ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน และวรรณกรรมใต้หวันเรื่อง ผมปัญญาอ่อน ที่แสดงให้เห็นว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่ให้โอกาสผู้อื่นได้พิสูจน์ตัวตนเสมอ ถึงแม้ว่าเขาจะบกพร่อง แต่สังคมใต้หวันเป็นสังคมที่มีการแข่งขันสูง ดังนั้น การดูแลเด็กพิเศษในสังคมใต้หวันจึงต่างไปจากสังคมไทย ดังนี้

2.1 การดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทย

จากการศึกษาวรรณกรรม เรื่อง ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน พบว่า เด็กพิเศษในวรรณกรรมเรื่องนี้ ได้รับการดูแลจากคนรอบ ๆ ตัวทั้งจากเพื่อน ครูผู้สอน ครอบครัว และการพยายามดูแลตนเองให้มีพัฒนาการที่เท่าเทียมกับเด็กคนอื่น ๆ ดังนี้

2.1.1 การดูแลตนเอง

เรื่อง ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน พบว่าปณณ จะเยียวยาตนเองโดยการวาดรูปและเขียนเรื่องตามจินตนาการ เพื่อที่จะไม่ต้องอยู่คนเดียว แต่ในท้ายที่สุดปณณก็พยายามปรับตัว พยายามเข้าใจตนเองและผู้อื่นมากขึ้นรวมทั้งมีเหตุผลและเข้าใจสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวมากขึ้น และพยายามให้โอกาสตัวเองในการทำสิ่งที่ตนเองบกพร่อง คือ ทำให้ตัวเองอ่านหนังสือได้ ทำให้เขาสามารถอยู่ในครอบครัวและสังคมได้ดังตัวอย่างเช่น

ปณณเดินกลับไปหานักเรียนคนนั้น “พี่คะ หนูลองอ่านให้ฟังได้ไหม ความจริงหนูอ่านได้บ้าง เวลาหนูอ่านไม่ได้ หนูบอกตัวอักษรให้พี่ฟังได้คะ พี่ก็เอาตัวอักษรไปผสมคำเอาเอง”

(2563 : 55)

จากข้อความข้างต้น พบว่าปณณให้โอกาสตัวเองในการพบเจอผู้อื่นและพัฒนาตัวเองในการอ่านหนังสือให้ดีขึ้น เพราะในตอนแรกปณณไม่กล้าแม้แต่จะอ่านหนังสือหรือเขียนหนังสือให้ผู้อื่นเห็น แต่ในตอนท้าย ปณณเข้าใจสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น รวมทั้งให้โอกาสตัวเองในการได้ลองทำสิ่งที่ตนรู้สึกว่าการทำให้ปณณกล้าอ่านหนังสือให้ผู้อื่นฟังได้

2.1.2 การดูแลจากคนในครอบครัว

จากการศึกษาวรรณกรรมเห็นได้ว่าน้ำของปณณ คือ น้ำพิม ผู้ที่เลี้ยงดูปณณ หลังจากทีพ่อแม่ของปณณทอดทิ้งไป พยายามจะเข้าใจปณณมากขึ้นและพยายามมีเวลาให้ปณณมากขึ้น ทำให้ปณณไม่รู้สึกละโดดเดี่ยวอีกต่อไป ตัวอย่างเช่น

“ปณณแต่งตัวเสร็จก็ลงมารับประทานอาหารเช้าที่น้ำพิมเตรียมไว้ น้ำพิมคงซื้ออาหารพวกนี้มาจากที่ไหนซักแห่งเมื่อวานนี้ หากจะหวังให้น้ำพิมเข้าครัวทำอาหารคงเป็นเรื่องยาก แต่อย่างน้อยน้ำพิมก็ไม่เคยปล่อยให้ปณณไปโรงเรียนโดยทิ้งขว้าง น้ำพิมยังคงงานเยอะเหมือนเดิม แต่น้ำพิมก็อยู่ดี ๆ น้ำพิมก็มีเวลาพาปณณไปกินไอศกรีมรสปีดาร์ละครั้ง...”

(2563 : 72)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า น้ำพิมเป็นคนทำงานเยอะมาก และทุ่มเทกับงานมาก ทำให้ปณณไม่ค่อยที่จะกล้าเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้น้ำพิมฟัง แต่เมื่อน้ำพิมได้ไปพบครูหรือน้ำพิมจึงทราบปัญหาของปณณ จึงเปลี่ยนวิธีการดูแลปณณใหม่ จากที่ไม่เคยมีเวลาให้หรือไม่เคยพาไปทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน ก็กลายเป็นหาเวลาทำกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งกิจกรรมที่น่ากับหลานได้ทำร่วมกัน ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งในการที่เยียวยาเด็กที่ไม่กล้าเข้าสังคมได้เช่นกัน

2.1.3 การดูแลจากคนในสังคม

เรื่อง ขอบคุนที่อยู่ด้วยกัน จะเห็นได้ว่า เพื่อนของปณณ เช่น สายลม ปิ่นใหญ่ เป็นต้น พยายามให้กำลังใจไม่ล้าเลียนปมด้อยของปณณ และยังให้โอกาสปณณได้ทำสิ่งที่ปณณถนัด คือ การแต่งเรื่องตามจินตนาการ ทำให้ปณณมีกำลังใจในการดำเนินชีวิตและปรับปรุงตัวเองให้มีพัฒนาการเทียบเท่าเด็กทั่วไปได้ ตัวอย่างเช่น “ปณณ เธอมาอยู่กลุ่มเดียวกับเราไหม งานที่ครูให้แสดงละครนะ น้ำค้าง เด็กหญิงที่นั่งอยู่ข้างหน้าปณณหันมาถาม”(2563 : 64) จะเห็นได้ว่า เพื่อนเห็นศักยภาพในตัวของปณณ ก็คือ การแต่งเรื่องได้ดี จึงชวนปณณเข้ามาอยู่ด้วย ถึงแม้ว่าในตอนต้นปณณจะถูกเหยียดออกจากกลุ่มอื่น แต่ยังมีเพื่อนที่ให้โอกาสปณณทำในสิ่งที่ตนถนัดและทำให้ปณณไม่กลายเป็นคนนอก ซึ่งการเยียวยาเช่นนี้ จะเป็นการช่วยลดปมด้อยที่มีในใจของปณณได้

นอกจากนี้ ปณณยังการดูแลจากครูผู้สอน คือ ตัวละครที่ครูหรือน้ำพิม ผู้ที่ไม่ได้มองว่า ปณณ เป็นเด็กที่แตกต่างจากคนอื่น พยายามสรรหาวิธีมาสอนปณณให้อ่านหนังสือออกเขียนได้ เข้าใจผู้อื่น และพยายามหาวิธีให้ปณณสามารถเข้าสังคมกับผู้อื่นได้ โดยการหากิจกรรมต่าง ๆ ให้ปณณทำกับเพื่อน ๆ ทำให้มุมมองต่าง ๆ ของปณณกว้างขึ้นและอยู่กับผู้อื่นได้ในที่สุด ตัวอย่างเช่น

“หนูอ่านไม่เป็น หนูจะเขียนเป็นได้อย่างไรคะ แล้วถ้าหนูไปพูดขอโทษเขา แล้วเขาล้อหนูอีก หนูคงชกเขาอีก...”

...ครูมีอุปกรณ์ที่ช่วยให้หนูเขียนได้ ครูหรรษาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วเปิดแอปพลิเคชันสำหรับเปลี่ยนเสียงเป็นตัวอักษร ครูบอกให้ปณณพุดคำที่ต้องการจะเขียนใส่โทรศัพท์...”

(2563 : 15)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ครูหรรษาพยายามที่จะให้ปณณพุดรู้จักเข้าหาผู้อื่นและอยู่ร่วมกับผู้อื่น คือ การขอโทษเมื่อทำผิด อีกทั้งยังสอนโดยการนำไปบูรณาการกับสิ่งที่ปณณพุดพร้อม คือ การเขียนจดหมายเพื่อขอโทษ แต่ในเมื่อปณณพุดพร้อมด้านนี้ ครูหรรษาจึงหาเครื่องมือที่จะช่วยปณณพุดในการเขียนให้ และสอนให้ปณณพุดฝึกฝนเรื่อย ๆ เพื่อที่วันหนึ่งปณณพุดจะสามารถอ่านหนังสือออกและเขียนได้ด้วยตนเอง อีกทั้ง การที่ครูหรรษาพยายามช่วยปณณพุดเช่นนี้ ก็หมายถึงว่า ครูหรรษา ไม่ได้มองปณณพุดว่าเป็นเด็กผิดปกติ แต่ครูหรรษากลับมองว่า ข้อบกพร่องที่ปณณพุดมีสามารถฝึกฝนจนมีพัฒนาการที่ทัดเทียมผู้อื่นได้

จากการศึกษาการดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทย เรื่อง ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน จะเห็นได้ว่าสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของเด็กพิเศษ ได้รับการดูแลและเยียวยาทั้งกับคนในครอบครัว เพื่อน และครูผู้สอน อีกทั้งทุกคนไม่ได้มองว่าการที่ตัวละครมีพัฒนาการที่ช้ากว่าคนอื่นเป็นปกติ และทุกคนยังให้กำลังใจและให้โอกาสตัวละครเด็กพิเศษในการพัฒนาตนเองเสมอ ทำให้ตัวละครเด็กพิเศษสามารถปรับตัวและอยู่ร่วมกับคนในสังคมต่อไปได้ในที่สุด

2.2 การดูแลและการเยียวยาเด็กพิเศษในวรรณกรรมได้หวัน

จากการศึกษาวรรณกรรม เรื่อง ผมปัญญาอ่อน พบว่า เด็กพิเศษในวรรณกรรมเรื่องนี้ ไม่ค่อยได้รับการดูแลจากคนอื่น ๆ เท่าที่ควร ไม่ว่าจะเป็นครูผู้สอน เพื่อน คนในครอบครัว ดังนี้

2.1.1 การดูแลตนเอง

เรื่อง ผมปัญญาอ่อน ที่มีเด็กพิเศษในเรื่อง คือ เฝิงเถี่ยหนัน มีการดูแลตัวเอง คือ เมื่อเขาทราบว่าปัญหาของตัวเอง คือ การมีพัฒนาการช้า อ่านหนังสือไม่ออก ก็พยายามที่จะตั้งใจเรียน ดังตัวอย่างเช่น

“ผมเลยตั้งใจเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาประวัติศาสตร์ ผมเอาหนังสือออกมาแล้วใช้นิ้วชี้ไปที่ตัวหนังสือในบทเรียน แล้วย่นมันไปที่ละตัว ๆ จนรับถึงร้อย แล้วเริ่มนับจากหนึ่งใหม่อีกครั้ง ผมนับอย่างตั้งใจจริงผมก็เลยไม่ได้หลับไป”

(2562 :27)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า เฝิงเถี่ยหนัน ทราบดีว่าเขาต่างไปจากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนจึงพยายามที่จะตั้งใจเรียน เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่คุณครูกำลังสอน แต่ท้ายที่สุด ถึงแม้ว่าเด็กเหล่านี้จะพัฒนาตัวเองให้ทัดเทียมกับผู้อื่นเพียงใด แต่ไม่มีผู้แนะนำหรือคอยช่วยฝึกฝน เขาก็จะไม่เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ในสังคมหรือในการเรียนรู้ นั่นเอง

2.1.2 การดูแลจากคนในครอบครัว

จากการศึกษาวรรณกรรมได้หวั่น เรื่อง ผมปัญญาอ่อน จะเห็นได้ว่า เฝิงเถียนหนั้น ได้รับการปฏิเสธที่จะอยู่ร่วมกันจากน้องสาว แต่แม่ของเขากลับดูแลและช่วยเหลือให้เขาสามารถเรียนรู้ มีความรู้ทัดเทียมกับผู้อื่น และช่วยเหลือในการอ่านหนังสือของเขา ดังตัวอย่างเช่น “หลังจากเลิกเรียน แม่บอกผมว่าแม่ช่วยสมัครชื่อให้แกและน้องสาวของแกแล้ว เริ่มจากพุงนี้พวกแกต้องไปตีภาษาอังกฤษด้วยกัน” (2562 : 75) จะเห็นได้ว่า แม่ของเฝิงเถียนหนั้น พยายามที่จะให้เฝิงเถียนหนั้นเรียนพิเศษ เพื่อที่เฝิงเถียนหนั้นจะได้มีความรู้เหมือนกับเพื่อนในรุ่นเดียวกัน ซึ่งก็คือเป็นการดูแลเด็กพิเศษได้วิธีหนึ่ง และในการเรียนนอกจากจะทำให้เฝิงเถียนหนั้นได้ความรู้เพิ่มขึ้นบ้างแล้ว ยังจะเป็นการสอนให้เฝิงเถียนหนั้นสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ทางอ้อมอีกด้วย

2.1.3 การดูแลจากคนในสังคม

จากการศึกษาวรรณกรรมได้หวั่นเรื่อง ผมปัญญาอ่อน จะเห็นได้ว่า เฝิงเถียนหนั้น มีเพื่อนเพียงคนเดียวที่คอยดูแล ให้กำลังใจเขา ทำให้เขารู้สึกว่าเขาไม่ใช่ตัวประหลาด คือ เขาเป่ เด็กที่มีอวัยวะไม่ครบเหมือนเด็กทั่วไป เขาพยายามที่จะพูดและช่วยเหลือสิ่งต่าง ๆ ให้เฝิงเถียนหนั้น ดังตัวอย่างเช่น ในตอนที่เฝิงเถียนหนั้น กำลังนั่งเรียน เขาเป่พูดกับเฝิงเถียนหนั้นว่า “ความจริงในเรื่องของความตั้งใจนายเก่งกว่าหลาย ๆ คน เขาเป่แทบไหลผม” (2562 : 29) ซึ่งคำพูดของเขาเป่ในตอนนั้นทำให้เฝิงเถียนหนั้นมีกำลังใจและไม่รู้สึกบั่นทอนจิตใจ ในขณะเดียวกัน เพื่อน ๆ คนอื่นของเขาในโรงเรียนกลับพยายามทำให้เขากลายเป็นคนประหลาด เพราะเขาพยายามเอาข้อบกพร่องของเฝิงเถียนหนั้นมาล้อเลียนว่าเขาปัญญาอ่อน และมักมองเฝิงเถียนหนั้นเป็นตัวตลกและรังแกเฝิงเถียนหนั้นอยู่เสมอ อีกทั้งยังพูดจาด้วยคำพูดที่ดูถูกเฝิงเถียนหนั้นอีกด้วย ดังเช่นในตอนที่เฝิงเถียนหนั้นยกมือขึ้นโหวตตัวเองเพื่อให้ได้รับรางวัล ซึ่งเฝิงเถียนหนั้นไม่ได้เข้าใจว่าเขาต้องทำอะไร แต่เพราะเฝิงเถียนหนั้นรู้ว่าการโหวต คือ การยกมือ เขาจึงยกมือด้วย ทำให้เพื่อนในชั้นพูดว่า “นายเลือกตัวเองหรือเนี่ย หน้าด้านจริง ๆ เลย ดิงโถงตะโกนเสียงดัง” (2562 : 45) จะเห็นได้ว่า เพื่อนในชั้นไม่มีใครที่จะดูแลหรือเยียวเยาะเฝิงเถียนหนั้นเลย ซ้ำร้ายยังพูดจาแยะ ๆ ใส่การกระทำที่เด็กพิเศษได้แสดงออกมา จึงกล่าวได้ว่า นอกจากเขาเป่ เฝิงเถียนหนั้นก็ไม่ได้รับกำลังใจ การดูแล หรือการเยียวเยาะจากเพื่อนคนอื่น ๆ เลย

นอกจากนี้ มีข้อสังเกตว่า เฝิงเถียนหนั้น ไม่ได้ได้รับการดูแลจากครูผู้สอนในโรงเรียนเลย อีกทั้งครูผู้สอน ที่น่าจะเป็นผู้ที่ช่วยดูแลและเยียวเยาะเด็กพิเศษได้ กลับเป็นผู้ที่พูดจาถากถาง ดูถูก เด็กพิเศษ และไม่ได้มองว่าเขาเป็นเด็กที่ปกติเหมือนกับผู้อื่นเสมอ ดังตัวอย่าง ในตอนที่มีการประเมินโรงเรียน โรงเรียนกลับเขียนว่า เฝิงเถียนหนั้น เป็นเด็กที่บกพร่องทางปัญญา เพื่อให้โรงเรียนเข้าได้กับนโยบายของกระทรวงที่ให้ใส่ใจเด็กนักเรียนอย่างเท่าเทียมและทั่วถึงถึงแม้ว่าเขาจะไม่เคยได้รับการดูแลหรือการเยียวเยาะใด ๆ เลย โรงเรียนมองว่า เฝิงเถียนหนั้น เป็นเพียงเด็กที่จะช่วยให้โรงเรียนได้รับการสนใจจากกระทรวงเท่านั้น แต่ไม่ได้ดูแลให้เขามีพัฒนาการเหมือนคนปกติทั่วไป

จะเห็นได้ว่า การดูแลและการเยียวยาเด็กพิเศษในวรรณกรรมใต้หวัน เรื่อง ผมปัญญาอ่อน พบว่าตัวละครเผิงเถียนั้น ได้รับการดูแลและเยียวยาจากเพื่อน ครอบครัว หรือครูผู้สอนน้อยกว่าในวรรณกรรมไทย เพราะทุกคนต่างมองว่าเขาคือเด็กปัญญาอ่อน ไม่สามารถที่จะพัฒนาตนเองได้

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาการนำเสนอตัวละครเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมใต้หวัน : การสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวและสังคม โดยศึกษาจาก วรรณกรรมไทย เรื่อง ขอบคุนที่อยู่ด้วยกัน ของ กนก วิบูลย์พัฒน์ ศึกษาจากตัวละครเด็กพิเศษ คือ ปันฉฉ และวรรณกรรมใต้หวัน เรื่อง ผมปัญญาอ่อน ของ หวัง ชู เฟิน แพลโดย หวัง เฝิง ศึกษาจากตัวละครเด็กพิเศษ คือ เฝิงเถียนั้น พบว่าตัวละครทั้งสองตัวมีลักษณะร่วมกัน คือ เป็นเด็กพิเศษที่บกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งจะพบก็ต่อเมื่อเด็กได้เข้าสู่วัยเรียน คือ การอ่าน-เขียน ซึ่งจากการศึกษาพบว่า เด็กพิเศษในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมใต้หวัน มีลักษณะร่วมกัน คือ เป็นเด็กที่อวัยวะต่าง ๆ ครบ เหมือนกับเด็กปกติทั่วไป แต่มีพัฒนาการการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากคนปกติ แต่ในวรรณกรรมไทยจะเห็นได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่อง จะชอบอยู่ตัวคนเดียว ในขณะที่ในวรรณกรรมใต้หวันเด็กที่มีความบกพร่องจะเข้าหาผู้อื่นเสมอ และในส่วนของ การดูแลเด็กพิเศษในวรรณกรรมไทย จะได้รับการดูแลจากครอบครัว เพื่อน ครูผู้สอน เพื่อให้เขาสามารถมีพัฒนาการที่เหมือนหรือเทียบเท่าคนปกติ ในขณะที่เด็กพิเศษในวรรณกรรมใต้หวัน จะเป็นผู้ที่ถูกคนรอบข้างเกลียดชัง ถูกดูถูก และเหยียดหยาม ไม่ว่าจะเป็นคนในครอบครัว เพื่อน หรือครูผู้สอน ด้วยคำพูดและการกระทำต่าง ๆ ซึ่งสาเหตุที่เด็กพิเศษในวรรณกรรมใต้หวันต่างไปจากในวรรณกรรมไทย อาจเป็นผลมาจากสังคมที่พยายามทำให้เด็กพิเศษกลายเป็นคนอื่นในสังคม เนื่องจาก การบกพร่องทางปัญญามีหลายระดับ ทั้ง เบา กลาง และหนัก ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องระดับเบาแบบเผิงเถียนั้นเป็นเด็กที่ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินมาตรฐานจึงไม่สามารถเข้าเรียนในโรงเรียนสอนเด็กปกติได้ และเมื่อเขาต้องเรียนร่วมกับเด็กปกติ ทำให้เขากลายเป็นคนอื่น ซึ่งต่างจากสังคมไทยที่พยายามพัฒนาเด็กพิเศษให้มีความเท่าเทียมกับเด็กปกติ

จากการที่เด็กใต้หวันได้รับการดูแลจากคนในสังคมและคนในครอบครัวน้อยกว่าเด็กไทยอาจเป็นผลมาจากประเทศใต้หวันเป็นประเทศที่มีการแข่งขันสูงและใต้หวันยังมีแนวทางการพัฒนาเด็กในอนาคตที่มุ่งพัฒนาเด็กให้เป็นเด็กอัจฉริยะ ซึ่งในบทความเรื่อง ท่องโลกแห่งอัจฉริยะ ตอน แอบมองใต้หวันจากจุดเริ่มสู่การพัฒนาเด็กอัจฉริยะ(ทวินันท์ มาลา : 2556) ความว่า ใต้หวันใช้เวลามากกว่า 50 ปี ในการพัฒนาการศึกษาเด็กอัจฉริยะหรือเด็กที่มีความสามารถพิเศษจนปัจจุบันผลการแข่งขันและการประเมินของเด็กในใต้หวันติดลำดับต้น ๆ ของโลก อีกทั้งใต้หวันยังพยายามที่จะพัฒนาการศึกษาเพื่อตอบสนองต่อเด็กกลุ่มที่มีการสามารถพิเศษ และยังมี การออกหนังสือปกขาว เพื่อผลักดันเด็กอัจฉริยะซึ่งสิ่งทีระบุในแผนพัฒนาในอนาคตมี 7 ประการ ได้แก่ กระตุ้นการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และการนำไปใช้ การปรับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น รักษาแนวทางการดำเนินโครงการอัจฉริยภาพ ยกระดับการศึกษาให้แก่ครูและเพิ่มขีดความสามารถให้ครูในโครงการ และเพิ่มมาตรฐานในการวัดผลและประเมินผล ซึ่งสิ่งเหล่านี้

เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ได้ทวนให้ความสำคัญกับเด็กที่สามารถพัฒนาและเป็นหน้าเป็นตาให้แก่ประเทศ
ได้จับมองข้ามความสามารถของเด็กพิเศษที่อาจจะฝึกฝนตนเองให้มีความสามารถได้

เอกสารอ้างอิง

- กนก วิบูลพัฒน์. (2563). *ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน*. กรุงเทพฯ : นานามีบุ๊กส์
- กระทรวงศึกษาธิการ. *ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนที่พิการทางการศึกษา พ.ศ. 2552*.
- จรรยา ทะรักษา. (2558). “เด็กพิเศษ”, สารานุกรมศึกษาศาสตร์. 31(49), 22-31.
- ทวินนท์ มาลา. (2556). “ห้องโลกแห่งอัจฉริยะ ตอน แอบมองได้ทวนจากจุดเริ่มสู่การพัฒนาเด็กอัจฉริยะ”, นิตยสารสสวท. 41(184), 21-23.
- ส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมเด็กออทิสติก : *กรณีศึกษาผู้ดูแลเด็กของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช*. ปริญญานิพนธ์ พย.ม. (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต). สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่.
- หวัง ซู เฟิน. (2561). *ผมปัญญาอ่อน*. กรุงเทพฯ : วารา พับลิชชิง.
- อัญนิษฐ์ ทองประเสริฐ. (2553). *ผลของโปรแกรมกลุ่มในการส่งเสริมพฤติกรรมการดูแลเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมเด็กออทิสติก: กรณีศึกษาผู้ดูแลเด็กของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช*. วิทยานิพนธ์ พย.ม. (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต). สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่.